

4 ΔΙΕΘΝΩΝ ΤΡΟΤΣΚΥ

ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΟΙ ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, ΕΝΩΘΕΙΤΕ !

ΠΕΜΠΤΗ, 17 του Μάρτη 1949

4 ΕΡΓΑΤΗΣ

ΟΡΓΑΝΟ ΤΟΥ ΤΡΟΤΣΚΥΣΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ Σ ΚΥΠΡΟΥ (ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΤΗΣ 4ης ΔΙΕΘΝΟΥ Σ)

«Με το σθένος που εφείνε τους εαυτούς των οι Μάρξ-Ένγκελς στη πάλη της εργατικής τάξης...»

ΧΑΣΤΟΝ

(Απ' τὰ «Εκατόχρονα»)

Table with 6 columns: Διευθύνεται από, Γραμμάτια, ΛΕΤΚΩΣΙΑ, Συντάχθηκε, Κυκλοφορεί κάθε

14 ΤΟΥ ΜΑΡΤΗ : Η 66η ΕΠΕΤΕΙΟΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ ΤΟΥ ΜΑΡΞ

ΤΡΟΤΣΚΥ

ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΥ ΜΑΝΙΦΕΣΤΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΤΟΥ ΤΡΟΤΣΚΥ, ΣΤΗΝ 9Η ΕΠΕΤΕΙΟ ΤΟΥ ΜΑΝΙΦΕΣΤΟΥ (ΕΝ' ΑΝΟΣΠΑΣΜΑ)

Η ύλιστική έρμηνεία της Ιστορίας

1. Η ύλιστική σύλληψη της Ιστορίας που ανακαλύφθηκε απ' το Μάρξ λίγο μονάχα καιρό προτού τη χρησιμοποιήσει με πλέρια ειδικότητα στο Μανιφέστο...

Η προελαύνουσα δύναμη της Ιστορίας. Πάλη των τάξεων

2. Το πρώτο κεφάλαιο του Μανιφέστου ανοίγει με τις ακόλουθες λέξεις : «Η Ιστορία όλων των μέχρι σήμερα υπαρχουσών κοινωνιών, είναι η Ιστορία της πάλης των τάξεων...»

Ανατομία του Καπιταλισμού

3. Η ανατομία του καπιταλισμού, σαν ειδικού σταθμού στην οικονομική ανάπτυξη της κοινωνίας, συντελέστηκε, με τη τελειωμένη μορφή της, στο Κεφάλαιο (1867).

Μα στο Κομμουνιστικό Μανιφέστο κιάλας προσχεδιαγράφονται σταθερά οι βασικές γραμμές της μελλοντικής ανάλυσης : Η πλερωμή της εργατικής δύναμης σαν Ισότιμη προς την τιμή της παραγωγής...

Ο καπιταλισμός φέρνει τη κακορίζικια

4. Το κομμάτι του Μανιφέστου που πραγματεύεται τη τάση των καπιταλιστών να χαμηλώνουν το βιωτικό επίπεδο των εργατών...

Στό Δημιουργό Μας !

Στην «Αίγυπτο» του πόνου μας, αιώνες κ' αιώνες, που ρέθαμε αά αλίχτικοι, ανίσχυρα έρπετά, ή αά πουλάδες στριμωχτές αέ θρώμους φρνιδώνες, που με το πλάνο διάβα της τους σκιάζει μιά σκιά...

ήρτες έσού! αά «Μωϋσής» για να μάς οδηγήσεις, μέσ' απ' το ζόφο τ' άναρχου τ' άβράδιαστου καιρού και, άφου τη προβάλασσα του αίματος διασκορπίσεις, στη «Χαναάν» νάράξουμε πέρα του Λυτρωμού!

Σύντροφε ! κί δέν έξησες τις λάθρες πιθυμίες σου, κί άλλοι «Ααρών» το έργον σου καρπίσανε λάος, του άγιου μετώπου σου του μόχτου ει έντολές σου στην έρημο τ' άγώνα μας πυξίδα είν' λυτρώμας!

ΓΙΩΡΓΗΣ ΧΕΙΜΑΡΡΙΑΝΗΣ (Απ' τὸ «ΕΜΠΡΟΣ! ΤΗΣ ΓΗΣ ΟΙ ΚΟΛΑΣΜΕΝΟΙ!».— 1942)

ρευστή τάση αά μόνιμη. Ένωμεταξύ, άκόμα και ή άνοδος του ισχυρότερου καπιταλισμού στο κόσμο και, με τ' όνομα του, του καπιταλισμού των ΕΠΑ, (Αμερικής) έχει μεταβάλει έκατομμύρια έργάτες σε πένητες που ψεφτοσυντηρούνται απ' τη κρατική, δημαρχειακή και ιδιωτική «φιλανθρωπία».

5. Έναντια στο Μανιφέστο που άπεικονίζει τις έμπορικέες και βιομηχανικές καταστροφές, οι ρεβιζιονιστές (αναθεωρητές) διακηρύχουν ότι ή έθνική και διεθνής άνοδος των Τράστ θα έξασφαλίσει τον έλεγχο άπάνου στην άγορά, και θα οδηγήσει βαθμιαία στον έξαφανισμό των κρίσεων. Το κλεισίμα του περασμένου αιώνα και ή άρχή του παρόντος σημαδεφθήκανε στη πραγματικότητα από μιά τόσο θυελλώδη άνοδο του καπιταλισμού, έτσι πολύ κάναν τις κρίσεις να φαίνονται μονάχα «άπροσδόκητα» σταματήματα. Μα αυτή ή έποχή, έχει πάει μακριά κί άγύριστα. Σε τελευταία ανάλυση ή άλήθεια άποδείξε πως είναι με το μέρος του Μάρξ, και σ' αυτό το πρόβλημα, όπως πάντα.

«Η έξτελεστική φύση του νεωτέρου κράτους δέν είναι τίποτ' άλλο παρά μιά έπιτροπή που διαχειρίζεται τις ύποθέσεις όλης της μπουρζουαζίας. Αύτός ό περιεχτικός τύπος, που οι ήγέτες της σοσιαλδημοκρατίας το προσβλέπουνε — αά μιά δημοσιογραφική παραδοξολογία, περιέχει πραγματικά τη μόνη και μοναδική έπιστημονική θεωρία του κράτους. «Η δημοκρατία» όπως διαμορφώθηκε απ' τους μπουρζουάδες δέν είναι ένα άδειο άσκι, όπως σκέφθηκαν ό Μπερναστάιν κί ό Κάουτσκι, που ένας μπορεί, άτάραχα, να το γιομίσει με όποιοδήποτε (Στή 2η σελίδα)

Του συντρόφου ΤΖΙΟΚ ΧΑΣΤΟΝ

ΤΑ ΕΚΑΤΟΧΡΟΝΑ ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝ. ΜΑΝΙΦΕΣΤΟΥ

ΕΑΚΟΛΟΥΘΑΕΙ Η ΠΑΛΗ ΓΙΑ ΤΟ ΔΙΕΘΝΗ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟ

Απ' τὸ «ΣΟΣΙΑΛΙΣΤ ΑΠΗΛΙΑ» (= «Σοσιαλιστική Έκκληση»—του Φλεβάρη του 1948—) έργανο του «ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ» της Άγγλίας (ΤΡΟΤΣΚΥΣΤΙΚΟΥ—4η ΔΙΕΘΝΗΣ)

Έδώ κ' έκατό χρόνια λίγοι κοίτασαν τις κοινές θεωρίες του Σοσιαλ. και του Κομμουνισμού. Μιά δόξα μονάχα αντίληφθηκε κί όμολόγησε την έπιστημονικότητα της κομμουνιστικής θεωρίας, όπως τη διατύπωσε ό Κάολ Μάρξ κί ό Φρέτεριχ Ένγκελς, και για πρώτη φορά άποκρυστάλλώθηκε σ' ένα Μανιφέστο—Πρόγραμμα απ' αυτούς, σ' όνομα της ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗΣ ΑΓΙΤΕΡΝΑΣ.

Αυτή ή μικρήδράκα ήτανε άνθρωποι μ' δραματική προοπτική. Πλάι στη θεωρία τους ήτανε έμποτισμένοι και με γιγαντιαία αίσιοδοξία, για την ανθρωπότητα και το επαναστατικό μέλλο. Αυτή ή αίσιοδοξία θρήκε τη πλέρια έκφραση της στις είσαγωγικές διόδους του Κομμουνιστικού Μανιφέστου. «Ένα φάντασμα πλανάται πάνω απ' την Εύρώπη : Το φάντασμα του Κομμουνισμού». Και πραγματικά φαίνόταν στους συγγραφείς του Μανιφέστου, ότι οι άκροπόλεις της αντίδρασης δέν θάργυουσάν να γκρεμιστούνε. Τρομαχτικά επαναστατικά κινήματα στη Γερμανία, στη Γαλλία—κί έλες οι μάξες της Εύρώπης θρισκόνοτουσαν στο δρόμο της επανάστασης. Η επανάσταση του 1848 είχε άρχει κιάλας στη Γαλλία στις 24 του Φλεβάρη. Η τρικυμία του Παρισίου, θρήκε έτοιμη ήχώ στη Βιέννη, το Μιλάνο, και το Βερολίνο. Ολάκερη ή Εύρώπη πέρα ως τα σύνορα της Ρουσίας, τραβήχθηκε μέσα στην επαναστατική πάλη. Η εργατική τάξη της Βρετανίας ήτανε στη κορφή του Χαριστικού Κινήματος. Παντού ή αντίδραση στεκόταν με φόβο κ' έτρεμε.

Όταν ή Φλεβαριανή επανάσταση άρχ'ε στη Γαλλία, οι σκεφτόμενοι άνθρωποι ήτανε κιάου απ' τη γοητεία της προηγούμενης Γαλλικής επανάστασης του 1789—που ή πείρα της κυβέρνησε ολόκληρη την Εύρωπαϊκή Ιστορία. Συνεπόμενα και άφευχτα αυτό, έπίσης, έμπότισε τις ιδέες των κομμουνιστών.

Η νίκη της καπιταλιστικής τάξης τους φοβίταισας, ώστε τους τράβηξε τοίτο πίσω σ' άγκάλια της μοναρχο-φεουδαρχικής αντίδρασης, που χτές άκόμα είχε ανατραπεί. Αυτό φάνηκε στους επαναστάτες κομμουνιστές σαν ή θεαδίατητα πως είχε κιάλας άρχει ή άποφασιστική πάλη. Αυτή ή πάλη, σκέφτηκαν αυτοί, θα διεξαγόταν για πολύ καιρό, με συνεχείς περιόδους επαναστατικής άλλαγής, που αναμφίβολα θα τερματιζόταν με τη νίκη της εργατικής τάξης.

Στο μικρό όμιλο των επαναστατών φάνηκε πως ή νεκρική κάμπανα του καπιταλισμού άρχισε κιάλας να χτυπάει. Κί ότι τη σοσιαλιστική επανάσταση και, μ' αυτή, την άπελεφτέρωση της εργατικής τάξης απ' τη μισθοδουλεία και τα καπιταλιστικά δεσμά, την είχανε πιά κλεισμένη στο χέρι τους.

ΜΑΘΗΜΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Μα ή Ιστορία έπρόκειτο ναποδείξει πρόωρη την αίσιοδοξία των επαναστατών του 1848. Μιά άπό τις κεντρικές ιδέες του Μάρξ και του Ένγκελς, σαν ένα κομμάτι της Ύλιστικής Έρμηνείας της Ιστορίας, είναι κί αυτή : Καμιά κυβερνώσα τάξη δέν έγκαταλείπει τη σκηνή της Ιστορίας, και τότε μονάχα γκρεμίζεται όταν έχει αναπτύξει τις παραγωγικές δυνάμεις της στο όριο της δικής της ειδικής παραγωγικής μεθόδου.

Ανασκοπώντας το 1895 τα μαθήματα εκείνης της περιόδου, στην είσαγωγή του, στην «Πάλη των τάξεων στη Γαλλία», είπε ό Ένγκελς :

«Η Ιστορία μάς έχει άποδείξει και μάς, κί όδους όσους σκέφτηκαν σαν έμας, λανθασμένους. Τόχει κάνει έξαστερο πως ή οικονομική ανάπτυξη της Εύρωπαϊκής ήπειρου σε κείνα τα χρόνια δέν ήτανε ώριμη, με πολύχρονη πείρα, για νανατρέψει τη καπιταλιστική παραγωγή. Τόχει άποδείξει αυ- (Στή 2η σελίδα)

